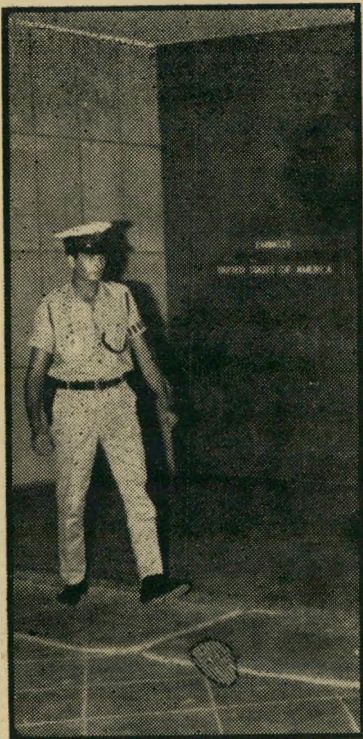

דק בנס לא

פעל מנגנון הפיצוץ - והחוקרים

מחפשים את החומרים המובילים למחתרת הערבית

שגירה ישראלית מוגברת על הי שגרירות, מאז נסיון הי פיצוץ, נוסף לשמירת חיילי המארנט. אחד מחיילי המארנט אף ייים על צלם העולם הזה באקדח שלוף, לבל יצלם בתוך הבניין.

על איש מסויים, שלמיטב זכרונו הביא עמו חבילה כזאת. אחרי הניחשים על זהות הפושע, נשאלה השאלה: מה היה המניע? גם כאן ניתנה תשובה סבירה: אותה מח' תרת לאומנית רואה באמריקאים בני-ברית של ישראל, אם לא בעל-הבית של ישראל, לפי אותה תפיסה, שגרירות ארצות-הברית בתל-אביב היא מוקד וסמל של יחסים אלה. עלידי פיצוץ השגרירות, תונחת מהלוי מה על מוקד זה, עם כל מה שהוא מסמל בעיני העולם הערבי. אבל הועלה, באופן אוטומטי, גם מניע אפשרי אחר.

כד אזרחי ישראל זכורה פרשת המשפטים של יהודי מצרים בקאהיר, בשנת 1955. נלכדה אז רשת-ריגול ישראלית, בראשותו של הרופא אליהו מרווק. רשת זו הניחה פצצות בספריה האמריקאית באלכסנדריה, ובעוד מספר נוסדות אמרי קאיים ואנגליים. מטרתה, כפי שהסתברה לאחר מכן, היתה: לקלקל את היחסים בין מצרים לבין ארצות-הברית ובריטניה. האם למדו מניחי הפצצה בשגריירות התל-אביביות מהרשת הישראית, ורצו לחקות אותה?

האם ביקשו, עלידי פיצוץ השגרירות, לגי רום למתיחות בין ירושלים לחשינגטון? שכן הפיצוץ, אילו אירע כמתוכנן, היה בחדאי עולה במספר רב של חי-אדם, מלבד הריסת האגף החדש של השגרירות, בו שר כנת הספריה. אנשי השגרירות, אליהם פנה העולם הזה, אישרו רק את העובדה, כי בבנינם נמצאה פצצה. הם לא רצו להביע שום דיעה, ביחס לזהות מניחי הפצצה או מטרתם. אנחנו סומכים על משטרת ישראל שתמצא את הי תשובות לשאלות אלה. השיב הנספח לי עיתונות, מר גולדנר.

מי שכן התרגש, היו חוקרי המשטרה - ובצדק. כי פצצה זו אינה מיקרה יוצאי דופן. יש לקשר אותה עם גז הי חבלות והיריות שנפתה לאחרונה - בעיקרו על פי פקודה מרומשק. אלא שהפעם אין המדובר בהנחת פצצה בבית על הגבול, או ביריות על סיוור בלב שכמ. מדובר על נסיון שנעשה בלבליבה של תל-אביב.

נפץ ומנגנון-השהייה. בדרך נס, לא פעל המנגנון. קטרידג' פינה מייד את החדר, והועיק את המשטרה. כעבור דקות היו הקצינים הבכיר רים של משטרת ישראל במקום. הפצצה הוצאה מהבניין, שכן לא היה כל בטחון שנגיעה בלתי-זהירה לא תפעיל את המנגנון הלכוי. לאן להוציא את המיטען הקטלני? חבלני המשטרה בחרו במיגרש ממול לי- שגרירות ברחוב הירקון. על מיגרש זה מוקם והולך בניין רב-מימדים. מייד ניתנה הוראה לכל פועלי-הבניין לעזוב את עבוי דתם ולהתרחק; ואו, אל בין קרשי הבנייה, הובאה הפצצה שלא התפוצצה. אילו היתה מתפוצצת תוך כדי הטיפול בה, במיגרש זה, היתה רק גורמת נזק למיבנים. בזהירות, פורק המנגנון - והח' זה החקירה.

מי יכול היה להניח את הפצצה שם? מהתרת ערבית אנטי-ישראלית רי אנטי-אמריקאית. מסורת היא, שבכל משבר ביחסים בין מדינות ערב לבין ארצות-הברית, עולים הי

וכך חזרו לעבודתם ביום שישי בבוקר - והחבילה עדיין עמד על המדף. * * * אז החליטו לעשות משהו. הם עדיין לא חששו כי בחוכה טמונה פצצה בעלת עוצמה רבה. הם החליטו להסב את תשרי מת לבו של קציני-המינהלה של השגרירות, לחפץ שנתר אצלם ללא בעלים. קציני המינהלה, קטרידג', הוא גם קציני הבטחון של השגרירות. הוא ירד לספריה, בערך בשעה עשר ב- בוקר, בחן את החבילה, הרים אותה, וגילה כי היא כבדה למדי. אין פלא. היא הכילה חמישה קילוגרמים של חומר-נפץ. הוא לקח את החבילה למשרדו, באחת הקומות העליונות של השגרירות. הוא התייחס למציאה ברוממות-רוח. "בואו רי תראו מה מצאנו", קרא למוכרות שבחד-

רגע זה היתה צריכה שגרירות ארצות-הברית בתל-אביב להיות תל הריסות. רק במקרה לא קרה דבר. כי הפצצה שהונחה בה - לא התפוצצה. היא נלקחה עלידי המשטרה, ביום שישי זה, ומאו מתנהלת חקירה סודית וקדחתנית, כדי לגלות את זהות האיש שהניח אותה. החקירה היא כל כך סודית, ששום קציני משטרה לא היה מוכן להודות אפילו כי ניהול חקירה כזו. דובר מחוז תל-אביב ענה: "לא ידוע לי כלום." דובר המשטרה במטה הארצי, סגני-ניצב יעקב נש, השיב לכתב העולם הזה: "אין תגובה." קצין בכיר במחלקה לתפקידים מיוחדים רגז על כי בכלל הופנתה אליו השאלה. "לא רק שאינני רוצה להשיב לשאלה.

פיצצה

בשגרירות

האמריקאית

מונים נסערים על משרדי השגרירות האמרי קאית המקומית והורסים אותם. תמיד הם בוחרים, כמטרה מיוחדת לזעמם, את מרכז התרבות האמריקאי. על כן נטו החוקרים להניח, כי המודוס-אופרנדי מצביע לעבר אני שים שספגו דרך-מחשבה כזאת. כלומר: דאימונים ערביים, מן הי סתם משכילים.

בכניסה לאולם הספריה, בקומת הקרקע. הי עיגול הלבן מסמן את המדף, בעל 15 התאים, הסטרויסט האלמוני הניח את הפצצה כאן.

רים הסמוכים. הוא ביקש מאחת הבחורות להביא לו מספרים, כדי לגזור את החוט שבו היתה קשורה החבילה. "תיכף נראה איזה פצצה שמו לנו כאן!" התלוצץ. צחוק, צחוק - אבל אחת המזכירות העדיפה להיות בטוחה. היא ברהה מהחדר. ה חוט נגזר. נייר-העטיפה הוסר. קופי סת הקרטון שבפנים נפתחה, ואו נעלם החיור מעל פני קטרידג'. בפנים היה חומר-נפץ, וכתוכו

אינני רוצה לשמוע את השאלה! פסק, מה, בכל זאת, הפרטים על הפצצה הי מיסתורית?

יום שישי לפני הצהרים החליטו עובדי הספריה, שבקומת הקרקע של השגרירות, שמשוה אינו מוצא חן בעיניהם. המשהו הזה היתה חבילה עמרי פה בנייר-ארוזה, ושהונחה על הי מדף שבכניסה לאולם הקריאה. על מדף זה מניחים המבקרים את התיקים והחבילות שהם מביאים איתם, בטרם כניסי תם לאולם הקריאה עצמו. יש בו מקום ל-15 חבילות, שכל אחת מהן מונחת בתא נפרד.

מדף זה נמצא מול עיני פקידת-המודיעין, בתור-תוכו של המרכז לתרבות, בקומת הי קרקע. החבילה משכה את תשומת ליבם של הי עובדים לא בשל צורתה. חבילות כאלה רי דומות לה כבר הונחו שם לא פעם. מה שסיקרן אותם היתה עובדה אחרת: החבילה הזאת הונחה על המדף ביום שלישי. כלומר, היא כבר עמרי דה שם שדושה ימים.

פקידי הספריה שמו לב אליה כבר ביום הראשון למנוחתה שם, בבואם לסגור את המשרד. הם היו משוכנעים, כי האיש שהניח אותה שכח אותה בצאתו מאולם הספריה. "בטח יבוא לקחת אותה מחר", אמרו. אולם גם למחרת לא בא איש לקחת את החבילה. "נחכה עוד יום", סיכמו הפקידים. "הוא בטח יחזור."

הם חיפשו סימן כלשהו על החבילה, ש יודה את תוכנה או את בעליה - אך לא מצאו דבר.

כאן הונחה הפצצה

עליו מניחים המבקרים את תיקיהם וחפציהם.

בכל זאת, כמעט כל דבר על גולות-שינה, החיסרון העיקרי שגילו רוכשי מכשירי-ההרדמה עד כה: השינה שהוא משפיע על משתמשי היא כה עזה עד שהוא גורם לישנים-המלאכותיים נחירה לא עזה פחות.

ואם כי מחיר המכונה (1250 ל"י) שקול כנגד מחירן של גולות-שינה שהיו מספיי-קות לעשרים שנים של חוסר-שינה, הרי כבר קפצו כמה לקוחות חסרי-שינה על המכונה. אלה הם אנשים ערניים המעדיפים,

לשם כך יבא החודש מגרמניה את המ צאת השנה - מכונת-שינה, שאינה אלא מנגנון אלקטרוני המעביר גירויים מרדי מים, דרך אלקטרודות המוצמות לגוף האדם הזקוק לשינה.

ראלים שיש להם בעיות. האב, מרדכי, מייצר זה שנים, שיניים תוחבות למי שאין לו אחרות והבן, צבי בוגן הצעיר (21), החליט לספק שינה לאלה שהיא לא באה להם באופן טבעי.